

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a 2. számú Miskolci Ügyvédi Iroda (3525 Miskolc, Kis-Hunyad u. 10. szám, ügyintéző: dr. Cserba Attila ügyvéd) által képviselt felperesnek a Batta Judit Ügyvédi Iroda (1056 Budapest, Molnár utca 28. szám, ügyintéző: dr. Batta Judit ügyvéd) által képviselt alperes ellen 339.415.748 forint vállalkozói díj megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. augusztus 26-án kelt 4.G.40.090/2009/12. számú ítélete ellen az alperes részéről 13. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 (Háromszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint az alperes mint megrendelő és a felperes mint vállalkozó 2002. november 11-én kötött vállalkozási szerződést a R. S. B. R. B. Szálloda belsővíz-, csatorna-, gáz-, fűtés-, hűtés-, valamint konyhatechnológiai hűtés kivitelezési munkáinak megvalósítására. A szerződés 8.2. pontja értelmében az egyes részszámlákból a vállalási ár 10 %-a visszatartásra került a vállalkozói díjból, ebből 5 % a végszámlában, a fennmaradó 5 % a garanciális időszak végén volt esedékes. A szerződés 9.3. pontja értelmében a vállalkozó 3 év jótállást vállalt. A szerződés 12.4. pontja szerint a nettó vállalási ár 10 %-ának megfelelő összegű jótéjesítési garancia biztosítására 5 %-os

visszatartás a végszámláig, a további 5 % a 3 éves garanciális időszak végéig tart.

2004. június 18-án a felperes a munkával elkészült, annak átadása megtörtént.

2004. július 19-én a Bank Rt. a felperes megbízása alapján jótéjesítési garanciát vállalt az alperes javára 16.772.514 forint összeg erejéig. A bankgarancia életbelépésének feltétele volt, hogy a garancia ellenértékeként a visszatartás összege a felperesnek a garanciát nyújtó banknál vezetett pénzforgalmi számláján jóváírásra kerüljön. A garancia 2007. június 17. napjáig maradt hatályban.

2004. július 22-én a felperes a szerződés 8.2. pontjára és a bankgaranciára figyelemmel az alperest felszólította 16.772.515 forint megfizetésére. A felszólítás 2004. július 26-án az alperesnek kézbesítésre került.

2004. december 16-án a felek megállapodást írtak alá. A fenti jogviszonyra utalásuk mellett rögzítették, hogy a felperes részére visszajáró 16.772.514 forintot az alperes jogosult részletekben megfizetni. A felperes kötelezettséget vállalt arra, hogy eljár a Bank Rt.-nél és a bankgarancia módosítását akként kéri, hogy annak hatálya a megállapodással szabályozott részletfizetési időszakra is kiterjedjen. A felek rögzítették, hogy amennyiben módosítást a felperes 2005. január 15. napjáig nem hajtja végre, akkor a fenti megállapodásuk hatályát veszti.

Az alperes 2004. december 31-én 1.300.000 forintot, 2005. január 5-én 699.934 forintot fizetett meg.

2005. január 24-én a C. Bank Rt. a felperes megbízása alapján jótéjesítési garanciát bocsátott ki 16.772.514 forint erejéig, amely rögzíti, hogy az akkor és olyan mértékben lép életbe, amikor a garancia ellenértékekénti jogos visszatartás a felperes bankszámláján megfizetésre kerül. Az alperes további 1.000.000 forintot fizetett meg a felperesnek.

A felek a 2004. márciusától 2005. augusztusáig terjedő időszakban közös bejárást tartottak. Az alperes több alkalommal hibajegyzéket küldött a felperes részére, és kérte az abban szereplő munkarészek javítását.

2005. május 12-én a felperes 13.772.516 forint jótéjesítési garancia megfizetésére szólította fel az alperest, utalva arra, hogy a bankgaranciák kiváltása megtörtént.

Ezt követően a felperes mint hitelező által az alperes mint adós ellen indított felszámolási eljárásban az alperes 1.981.250 forint tartozás adós általi megfizetését elismerte. A felszámolási eljárás a jelen perben érvényesített követelést nem érintette, de az adós elleni felszámolási eljárásban az alperes korábbi jogi képviselője akként nyilatkozott, hogy az alperes a garanciális visszatartások összegével, 16.772.515 forinttal tartozik a felperesnek.

A felperes 2007. március 12. napja óta felszámolási eljárás hatálya alatt áll.

2007. június 18-án a felperes által vállalt 3 éves jótállási idő eltelt.

A felperes módosított kereseti kérelmében a fennmaradó 13.772.516 forint tőke, valamint ezen összegből a 2004. december 16-i megállapodásban írt részletfizetési határidőktől a kifizetés napjáig számított késedelmi kamat megfizetésére kérte az alperest kötelezni. Másodlagosan a késedelmi kamat kezdő időpontját 2007. június 19. napjában jelölte meg. Kérte továbbá az alperes perköltségben való marasztalását. A bankgaranciára vonatkozóan az alperes mulasztására hivatkozott, emellett utalt arra, hogy a felperesi teljesítés hibás voltára vonatkozóan történtek az alperes részéről a hibák kijavítását szorgalmazó jelzések, de konkrét igénybejelentés nem történt. Az alperes hatályos beszámítási nyilatkozatot a felszámolási eljárás megindítását megelőzően nem tett, most erre már nincs lehetősége.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Véleménye szerint a szerződésszerű teljesítés hiányában a felperes követelése még nem esedékes. A felperes hibás teljesítésére hivatkozott és arra, hogy a felszámolási eljárás megindítását megelőzően több alkalommal felszólította a felperest a hibák kijavítására. azonban a felperes a felszólításoknak nem tett eleget. A felperessel szemben megindított felszámolási eljárásról az alperesnek nem volt tudomása. A 2004. december 16-i megállapodással kapcsolatban a felperes mulasztására hivatkozott, azt a felperessel egyezően adta elő, hogy a 2004. július 19-i és a 2005. január 24-i bankgaranciákról tudomása volt és azok alperesi fizetés elmaradása miatt nem léptek hatályba. A felperes hibás teljesítésével kapcsolatban tanúmeghallgatást indítványozott. A felperes által érvényesített követelés összegét és a jótállási időtartam lejáratát nem vitatta.

Az elsőfokú bíróság a 2009. augusztus 26-án kelt 4.G.40.090/2009/12. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 13.772.516 forintot és ennek 2007. június 19. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű késedelmi kamatát és 766.468 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította, továbbá kötelezte az alperest, hogy az illetékes adóhatóság felhívására az államnak fizessen meg 826.350 forint feljegyzett eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 200. § (1) bekezdésére, valamint a Pp. 163. § (2) bekezdésének és 193. §-ának felhívásával a felek előadása alapján valónak fogadta el a felperes által megjelölt tartozás összegét és a jótállási időtartam lejáratát is. Az alperesnek a követelés időelőttiségére (tartalmában a per megszüntetésére irányuló) védekezésével kapcsolatban megállapította, hogy az alaptalan. A vállalkozási szerződés pontjai meghatározták a visszatartás mikéntjét. A garanciális időszak leteltével, 2007. június 18-án a garancia esedékessé vált, az alperes visszatartási joga megszűnt. Az alperes által előadottak a másik, általa már kifizetett hányadra vonatkoztak, így az időelőttiségre vonatkozó és a per megszüntetésére

irányuló kérelem alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 296. § (1) bekezdésére és 207. § (1) bekezdésére, valamint eseti döntésre utalással kifejtette, hogy az alperes a felperesi kivitelezés hibáinak kijavítását szorgalmazta, de nem tett határozott, a felperesi követelés megszüntetésére alkalmas beszámítási nyilatkozatot, konkrét igénybejelentést, a felhívásai nélkülözték a beszámítás tartalmi kellékeit, nem tartalmazták azt a konkrét összeget, amelyeket az alperes a hibák kijavításának elmaradása esetén követelne, és nem jelölte meg az alperest ért károkat. Az alperes által csatolt listában csak várható költségbecslés szerepelt. Az alperes tudatában volt a felperes visszatartásra irányuló fizetési igényének, így a saját követelését a felperes felszámolásának elrendelése előtt beszámíthatta volna, de erre irányuló határozott jognyilatkozatot nem tett.

Az elsőfokú bíróság a csődeljárásról, és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (továbbiakban: Cstv.) 36. §-ára, 37. § (3) bekezdésére és 38. § (3) bekezdésére alapítottn rámutatott, hogy a felperessel szemben a garanciális helytállási kötelezettség szavatossági jogként a kijavítási igény sem érvényesíthető.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 389. §-a és a 397. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes javára a felperes kereseti kérelmével egyező 13.772.516 forint tőkeösszeg megfizetésére, és alperes tanúbizonyítási indítványának teljesítését, mint sürgős, mellőzte. A bankgaranciák körében rámutatott, hogy azok hatályba lépése nem vitásan az alperes teljesítésétől függött, melynek az alperes nem tett eleget. Az elsőfokú bíróság a 2004. december 16-i nyilatkozat 3. és 4. pontjaira figyelemmel megállapította, hogy a megállapodás hatályát veszítette, és az a körülmény sem tette azt hatályossá, hogy ezt követően az alperes részéről fizetés is történt, így az alperes a garanciális időszak elteltét követően, 2007. június 19. napjától eshetett késedelembe. Az elsőfokú bíróság az alperesi ellenkérelemre figyelemmel a késedelmi kamat kezdő időpontját a felperes másodlagos kereseti kérelmével egyezően a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése alapján állapította meg, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 77. § és 78. §-a, valamint a 32/2003.(VIII.22.)IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjai alapján kötelezte az alperest ügyvédi munkadíj, illetve az Itv. 59. § (1) bekezdése, 62. § (1) bekezdés i) pontja szerint a le nem rótt eljárási illeték megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést (13. sorszám), amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes érveit, előadását fogadta el a döntése alapjául annak ellenére, hogy a felperes félrevezető tényállítást tett a korábbi alperesi tartozáselismerés, illetve a hibajavítással kapcsolatos felszólítás tárgyában. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a felperesnek azt a magatartását, hogy hosszú időn át elmulasztotta követelni a szerződés alapján visszatartott vállalkozói díjat.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy a felperes 2005. május 12-i felszólítással érvényesítette a jelen perben is megjelölt összeget. A 2005. május 12-i levél csupán 7.000.000 forintról szólt, de ez az összeg sem volt jogszerű, mint ahogyan a 13.772.515 forint követelése sem. Utalt arra, hogy a felperes a hibás teljesítése jogkövetkezményeinek levonása nélkül aránytalan előnyhöz jut, pedig a hibás teljesítést maga sem vitatta. Az alperes ebben a körben a Ptk. 306. § (4) bekezdésére és az alperesi jogszerű visszatartásra hivatkozott, és utalt az alperes arra is, hogy beszámításra korábban lehetősége nem volt.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében (4. sorszám) az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Elismerte, hogy a felszámolási eljárással kapcsolatosan először valóban tévesen nyilatkozta, hogy a felszámolási eljárásban az alperes elismerte a felperes követelését, de felhívta a figyelmet arra, hogy a felszámolási iratok megtekintése után ezen állítását visszavonta és elnézést is kért. Utalt arra, hogy a nyilatkozatában nem volt félrevezető szándék, és nem azt állította, hogy nincs a hibás teljesítéssel kapcsolatos felszólítás, hanem azt, hogy a felperes irattárában ilyent nem találtak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelően állapította meg és helyesen értékelte az alperesnek az esedékességgel, illetve a felperesi követelés időelőttiségével, így a per megszüntetésével kapcsolatos nyilatkozatát is. A garanciális időszak lejárt, ezt az alperes sem vitatta, a visszatartás szabályait a szerződés egyes pontjai rendezték. Az alperes jogosult lett volna az esetleges hibát harmadik személlyel kijavíttatni és a felmerült költségeit beszámítani, azonban ezzel a lehetőséggel kellő időben nem élt, a felszámolás elrendelése következtében pedig már a beszámítási jogával nem élhet.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytálló volt a kifejtett jogi álláspontja is. A fellebbezésben felhozottakkal kapcsolatosan a Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy hibás teljesítés esetén a jogosult választása szerint kijavítást vagy megfelelő árleszállítást kérhet. A Ptk. 306. § (4) bekezdése szerint a jogosult a hiba felfedezése után haladéktalanul köteles kifogását a kötelezettel közölni. Az (5) bekezdés szerint hibás teljesítés esetén a jogosult az ellenszolgáltatás arányos részét a kijavításig vagy a kicserélésig visszatarthatja.

A Cstv. 35. § (1) bekezdése értelmében a felszámolás kezdő időpontjában a gazdálkodó szervezet valamennyi tartozása lejárttá (esedékessé) válik. A 38. § (3) bekezdése alapján a felszámolás kezdő időpontja után a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni azzal, hogy a hitelező - a gazdálkodó szervezet által indított perben - a gazdálkodó szervezettel szemben a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelését beszámítási kifogásként érvényesítheti, feltéve, hogy a követelés jogosultja a felszámolás kezdő időpontjában is a hitelező volt. A 36. § (1) bekezdése értelmében a felszámolás során csak olyan követelés számítható be, amelyet a felszámoló elismertként

nyilvántartásba vett, és amelynek tekintetében a felszámolás kezdő időpontját - vagy ha a követelés később keletkezett, a keletkezését - követően nem került sor engedményezésre.

A fenti jogszabályok együttes értelmezéséből adódóan az elsőfokú bíróság helytállóan döntött amikor a Ptk. 389. §-ának, 397. § (1) bekezdésének és 200. § (1) bekezdésének alkalmazásával a felek jogviszonyára irányadó szerződés alapján kötelezte az alperest a visszatartott vállalkozói díj megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 296. § (1) bekezdése alapján helyesen állapította meg, hogy az alperesnek a felperesi hibás teljesítésre vonatkozó levelei határozott,összegerszerűen megfogalmazott követelésnek nem minősülnek, így az beszámítás során nem használhatók fel, továbbá az alperesnek csak a felszámolási eljárásban a törvényi határidő alatt bejelentett hitelezői igénye esetén van beszámítási joga, azonban az alperes részéről a fenti jogszabályoknak megfelelő igénybejelentés nem történt.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között felülvizsgálva az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét pedig a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperesi fellebbezés sikertelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése és 239. §-a alapján kötelezte a fellebbező alperest a felperes javára a 32/2003.(VIII.22.)IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének b) pontja és (5) bekezdése alapján - az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj összegére is figyelemmel - ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a másodfokú eljárással összefüggésben felmerült költségeit maga viseli.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2010. március 9.

. Koday Zsuzsanna s.k.

a tanács elnöke

. Molnár József s.k.

előadó bíró

Dr. Sándor Ottó s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő